

rigsministeren i sit Svar til mig efter min Mening en Smule uretfærdig, maaske imod sin Villie. Jeg udtalte den Gang, jeg havde Ordet, at Ministeren søgte at lægge Kommunerne Hindringer i Vejen. Dertil sagde saa Ministeren, at jeg ikke førte Bevis derfor. Nu skal jeg villigt indrømme, at det er ikke helt let at føre Bevis for, at et Menneske søger at foretage noget for at hindre en anden i at handle, men jeg gjorde allerede den Gang opmærksom paa, hvad det var, jeg sigtede til, at den sociale Lovgivning, som den højtærede Indenrigsminister har været Fader til i det sidste Aars Tid, vil bebyrde Kommunerne stærkt. Jeg henviste til Arbejdsloshedsloven, til Hjelpekasseloven og paaviste, at hvis Kommunerne ikke vil være lige saa karrige, som Flertallet i denne Sal har været det gennem sin Lovgivning, vilde de faa store Byrder, som de selv maatte paatage sig. Og det synes, som om det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen giver mig Ret, naar han i Dag indrømmer, at de laveste Satser i Aldersrenteloven ikke forslaar til et Menneskes eller en Families Underhold, og siger, at vel skal de Folk ikke paa Fattigvæsenet, men de bliver nødt til at komme under Fattigvæsenet, og derfor spørger, om der ikke kan findes en Udvej til at fri Kommunerne for eller give dem nogen Støtte til at bære de Udgifter, som Aldersrenteloven saaledes vil paaføre dem. Jeg konstaterer med Glæde, at jeg ikke staar ene med min Opfattelse, men at ærede Medlemmer af Venstre her i Salen har talt i samme Retning som jeg og har fundet sig foranlediget til at pege paa de forøgede Byrder, som den sociale Lovgivning kan komme til at paaføre Kommunerne. Jeg støtter mig til disse Udtalelser og haaber, at den højtærede Indenrigsminister vil gøre alt, hvad der staar i hans Magt, for at komme Kommunerne til Hjælp, saa at disse Byrder ikke udelukkende skal hvile paa dem, men Staten bære sin Del deraf.

Jeg ser et Tilsagn i den Retning i den højtærede Ministers Udtalelse om, at jeg kunde have vidst, at man ikke fra Regeringens Side lagde sig hindrende i Vejen, naar Talen var om at optage Laan i Kommunerne. Jeg maa maaske anføre, hvad jeg herom udtalte i min første Tale: Jeg sagde, at den Kommune, hvis Byraad jeg har den Ære at være Medlem af, har søgt om Tilladelse til at opnaa Laan og ønskede Afdragstiden sat til 30 Aar, men det kunde paa ingen Maade lade sig gøre; vi fik det Svar, at vi skulde afbetale Laanet i 20 Aar, og det uanset, at Pengene alene var anvendt til Formaal, som kommer Efterslægten til

gode, og jeg nævnte nogle af disse Opgaver, saasom Bygning af Skoler, af Alderdomshjem, Gas- og Elektricitetsværk, idet jeg mente, at der deri laa Bevis for, at det vilde være berettiget at bruge 30 Aar til at afdrage et saadant Laan som det, vi søgte optaget i Købstadkreditforeningen.

To Gange blev det sagt fra Ministeriets Side, at vi skal holde os til de 20 Aar, skønt Nykøbing Byraad var ganske enig; ikke blot det socialdemokratiske Flertal, men alle Byraadets Medlemmer mente, at det var nødvendigt at faa 30 Aars Afdragstid. Jeg synes, det ser lidt mærkeligt ud, at vi ikke kunde faa denne Indrømmelse allerede paa det Tidspunkt, saa meget mere som den højtærede Minister udtrykkelig i sin Tale udtalte, at han lagde meget stor Vægt paa, at alle Medlemmer i et kommunalt Raad var enige om de Henvendelser, det rettede til Ministeriet. Vi fik altsaa et Afslag. Det synes, som om det er Rigtigheden af denne Bemærkning, den højtærede Minister protesterer imod, eller som om den højtærede Minister har været uvidende om disse Henvendelser. Jeg ønsker nu at dokumentere Sagens Historie, fordi Ministerens Udtalelser til mig var ret spidse og ret skarpe. Vi skrev i September, at vi gerne vilde have Lov til at bruge 30 Aar til Afdraget; vi fik Svar fra Ministeriet den 19. September, at vi skulde ned paa 20 Aar; vi sendte en ny Ansøgning ind, og den 17. Oktober skrev man til os, at Ministeriet under den 14. Oktober havde skrevet, „at det maatte have sit Forblivende ved den i forrige Maaned truffne Afgørelse“. Den 27. Oktober talte jeg herinde, og jeg maatte da gaa ud fra, at de 20 Aar stod fast, at Afdragstiden ikke kunde blive anderledes, saa meget mere som Meddelelsen om de 35 Aar, som den højtærede Minister nævnte i sit Svar til mig, ikke var tilgaaet os, ikke en Gang da den højtærede Minister den 9. November talte herinde; Skrivelsen, hvori vi faar Meddelelse om, at naar Købstadforeningen maa bruge 35 Aar til Amortisation, maa vi ogsaa, er dateret samme Dag, som den højtærede Minister talte fra denne Plads. Den højtærede Minister har altsaa ikke Ret i, at jeg, som han sagde, kunde eller burde vide, at der var givet os en saadan Underretning. Som Bevis paa, at jeg ikke kunde vide dette, kan jeg anføre, at vi i Nykøbing Byraad endogsaa har faaet vore Kreditforeningsobligationer udstedt med Paategnelsen „20 Aar“, saa at vi nu maa søge Kreditforeningen om at faa dette rettet paa Obligationerne. Jeg synes, det er det fuldgyldigste Bevis for, at den højtærede Minister ikke har